

Πέτρος Ξένος: Από τη Λούχα της Ζακύνθου στην Αυστραλία

Αποκλειστικά στον Κόσμο, σε συνέχειες η αδημοσίευτη αυτοβιογραφία του Πέτρου Ξένου που καταγράφει το μεγάλο ταξίδι της ξενιτειάς από την Ελλάδα στην Βραζιλία κι από εκεί στην Αυστραλία. Η συνέχεια την άλλη Τετάρτη.

Μέρος όγδοο

Μόλις επιτέλους σταμάτησε και έπεσε η σκόνη η γύρω ξερολιθιές είχαν καταδαφιστεί. Ο πατέρας γυρίζοντας προς τον μπέμπη του φώναξε «τρέξε όσο μπορείς γρήγορα στο χωριό να δεις τι έγινε το σπίτι και γυναίκες». Έτρεξε όσο μπορούσε πιο γρήγορα στο χωριό. Ευτυχώς ήταν πολύ καλά αλλά ήταν αναστατωμένοι. Η μαμά είχε φτιάξει ψωμί και ήταν στο φούρνο μαζί με ένα ταψί γεμιστά. Το μαγειριό είχε κρεμαστεί σχεδόν τελείως αλλά το καινούργιο σπίτι δεν είχε πάθει σχεδόν τίποτα. Μετά από λίγη ώρα ήρθε και ο πατέρας με τον μεγάλο αδερφό, τον Αλέκο. Ήταν περίπου δύο η ώρα το απόγευμα, κάθισαν όλοι η οικογένεια στον κήπο, μακριά από τα σπίτια, να φάνε. Μικρές σεισμικές δονήσεις όλο και συνεχιζόταν. Η μεγάλη αδελφή, η Τούλα, έτρεξε προσεκτικά στο ερειπωμένο μαγειριό και έφερε το ταψί με τις γεμιστές μελιτζάνες και ντομάτες και ψωμί. Η μάνα άρχισε να βάζει φαγητό στα πιάτα και πριν προλάβουν να βάλουν ούτε μια μπουκιά στο στόμα τους άρχισε πάλι να κουνιέται και πιο δυνατά η γη. Τόσο δυνατός ήταν αυτή την φορά που προσπάθησε να σηκωθεί και έπεσε κάτω. Όπως κοίταξε προς τα επάνω είδε την εκκλησία που ήταν πέρα από τον κήπο μέσα στη σκόνη και το θόρυβο από τις πέτρες που έπεφταν. Είδε μια ρωγμή στην εκκλησία από πάνω μέχρι κάτω. Αν-Γιάννη βοήθησέ μας φώναξε, τρέξτε όσο μπορείτε, η εκκλησία θα πέσει πάνω μας. Όλοι κοίταξαν φοβισμένοι προς την εκκλησία. Ευτυχώς είχε σταματήσει ο σεισμός. Όταν έπεσε η σκόνη αυτό που αντίκρισαν δεν περιγράφεται. Όλα γύρω είχαν αλλάξει. Δεν υπήρχε τίποτα στη θέση του, δεν υπήρχε ούτε μία πέτρα πάνω στην άλλη, όλα είχαν καταδαφιστεί. Οι δέσες, οι παραβολές όπως τις έλεγε ο πατέρας μου, το μαγειριό, το αχερόσπιτο, ο στάβλος που αποθήκευαν το σανό και μάντρωσαν τα ζώα το χειμώνα, μια παλιά κατοικία που είχε ο πατέρας αγοράσει και την χρησιμοποιούσε να κλείνει τα πρόβατα ο μπάρμπα Αλέξης το χειμώνα και να αποθηκεύει τα άχυρα και το σανό για τα ζώα, είχαν γκρεμιστεί όλα. Το μόνο που είχε μείνει όρθιο ήταν το καινούργιο σπίτι αλλά και αυτό είχε πάθει μεγάλη ζημιά. Ευτυχώς που στο χωριό δεν υπήρχαν θύματα. Δεν ήταν όμως το ίδιο και στην πόλη. Μέσα στη Ζακύνθο μετά από το σεισμό πήρε φωτιά και πολλοί άνθρωποι σκοτώθηκαν ή κάρκιναν ζωντανοί. Με τη βοήθεια του κράτους και άλλων κρατών, το στρατό, την βασιλική σχολή της Λέρου που βοήθησε μπόρεσαν να φτιάξουν ξύλινα σπίτια και σκηνές προσωρινά. Μετά έδωσε το κράτος μια αρωγή 20.000 δραχμές σε κάθε σπίτι σαν είδος δανείου που τελικά τα χάρισαν, ποιος θα είχε να τα πληρώσει. Μερικά από τα παλιά σπίτια έμειναν όρθια στο χωριό και με τη βοήθεια του στρατού έφτιαξαν ένα σπιτάκι 35 τετραγωνικά μέτρα.

Αυτός ο σεισμός τον βοήθησε να μάθει και

την τέχνη του μαραγκού και ο λόγος ήταν μετά το σεισμό χρειαζόταν οικοδόμους που θα δούλευα για την ανοικοδόμηση. Το κράτος έστειλε δασκάλους, τεχνίτες, μαραγκούς και χτίστες σε διάφορα χωριά που για έξι μήνες δίδασκαν σε νέους την τέχνη. Μια τέτοια σχολή άνοιξε και στο διπλανό χωριό του Δημήτρη πούμε πολλά παρακάλια κατάφερε τον πατέρα του να τον αφήσει να παρακολουθήσει αυτά τα μαθήματα. Δεν του καλοάρεσε μόλις όμως του είπε ότι θα μάθει να φτιάχνει τους στάβλους θα του έδιναν 29 κομμάτια εργαλεία που θα χρησιμοποιούσε στο σπίτι, επίσης ήταν και χειμώνας που δεν είχε πολλές δουλειές, τον κατάφερε και τον άφησε να πάει. Για έξι μήνες πήγαινε μέσα στο χειμώνα με τα πόδια στο διπλανό χωριό που είναι περίπου 5 km από το χωριό του. Τελείωσε τη σχολή αλλά ούτε συζήτηση δε με παίρνει ο πατέρας του να τον αφήσει να συνεχίσει την τέχνη του Μαραγκού στην πόλη που του άρεσε όπως έκανε η πιο πολλοί από τους συμμαθητές του. Άλλωστε σε λίγο καιρό θα πήγαινε και ο μεγάλος αδελφός του στρατιώτης. Πράγματι υπηρέτησε 28 μήνες στο στρατό και όλες οι δουλειές του σπιτιού είχαν πέσει στην πλάτη του. Ο πατέρας είχε πια γεράσει και όλες οι αγροτικές δουλειές γινόταν τότε με τα χέρια. Αργότερα βγήκαν τα μηχανήματα. Ο Πέτρος ήταν τότε 17 μόλις χρονών.

Αυτές τις καταστροφές έφερε ο σεισμός. Κάποτε γύρισε και ο μεγάλος αδελφός που από τον στρατό, πάντρεψαν τις δύο αδερφές και παντρεύτηκε και ο μεγάλος αδερφός.

Τότε ήταν που του χωριού άρχισε να ερημώνει. Όλοι οι νέοι ένας ένας άρχισαν να φεύγουν. Οι φίλοι του που είχαν μεγαλώσει μαζί, εγκατέλειπαν του χωριό που άρχισε να ερημώνει. Άλλη για την Αθήνα και η πιο πολύ για το εξωτερικό,

Μια φωτογραφία από το γάμο της μικρής αδερφής της Ελένης με τον άγγελο. Διπλό μεγάλος αδελφός ο Αλέκος με τη γυναίκα του. Ο Πέτρος διακρίνεται πίσω από τον Αλέκο με τα γυαλιά.

Καναδά και σε μια μακρινή ήπειρο, άγνωστη με το όνομα Αυστραλία.

Στο χωριό τα πράγματα πήγαιναν από το κακό στο χειρότερο. Έτσι μόνη λύση ήταν να φύγει, αλλά που να πάει. Έγραψε συγγενείς του στον Καναδά χωρίς αποτέλεσμα. Έπρεπε όμως να βιαστεί. Πλησίαζε τα 20 του χρόνια και σύντομα θα τον καλούσα στο στρατό, ήδη είχε περάσει από περιόδους. Πήγε δύο μέρες στην πόλη που του έκαναν εξετάσεις γνώσεως και υγείας για να δουν σε τι τμήμα του στρατού θα τον κατατάξουν.

Και να που η τύχη του ήρθε και τον βρήκε μόνη της. Ένα χειμωνιάτικο βράδυ όπως συνήθως οι χωριανοί ήταν μαζεμένοι στο μαγαζί του χωριού, άλλοι έπαιζαν χαρτιά και άλλοι συζητούσαν προσέχοντάς να μην ενοχλούν αυτούς που έπαιζαν. Εκείνο το βράδυ δεν είχε ακόμη αρχίσει το παιχνίδι. Ήταν η βραδιά που κάποιος είχε πάει στην πόλη και έφερε μία εφημερίδα. Δεν έφταναν οι εφημερίδες του χωριού αλλά πήγαινε κάποιος την πολιτική έφερνε καμιά δύο ή τριών ημερών την έφερε στο μαγαζί το βράδυ και ένας από τους πιο μορφωμένους Ο δάσκαλος ή ο γραμματέας την διαβάζει και σε κάθε σειρά σταματούσε να εξηγήσει την έλεγε στους περιερισκόμενους που τον άκουγα με προσοχή χωρίς τον παραμικρό θόρυβο. Θόρυβος γινόταν μόλις τελείωνε το διάβασμα που και ο καθένας είχε και διαφορετική γνώμη με το πως και ποιος θα έπρεπε να κυβερνήσει τη χώρα. Εκείνο το βράδυ αυτός που διάβαζε εφημερίδα σε μια διαφήμιση σταμάτησε, α ναι είπε, να και μια ευκαιρία για νέους και συνέχισε να διαβάζει.

Ο Πέτρος Ξένος